

[Holger Larsen.]

Jeg haaber, kan give alle de Mennesker, der kommer ind under Loven, bedre Kaar, end de i Øjeblikket har.

Jeg gør opmærksom paa, at Børnetillæget naturligvis ogsaa gælder for Aldersrentnydere. Jeg ved godt, at det ikke vil blive udnyttet i ret mange Tilfælde, men det gælder altsaa alle Rentenydere. Og ligeledes vil Hjælpeløshedstillæget blive tildelet de gamle ved 80 Aars Alderen.

Desuden er der en Bestemmelse i § 39, som tillader Kommunalbestyrelserne for et Aar ad Gangen at forhøje en efterlevende Ægtefælles Rente med Halvdelen af Hjælpeløshedstillæggets Beløb. Det er i og for sig den samme Bestemmelse, som man har haft tidligere i Aldersrenteloven, om, at der kunde tillægges 25 pCt., og nu skal jeg gerne bekende, at disse 25 pCt.s Forhøjelse af den forrige Regering i nogen Grad er lagt ind i de enligt stillede Takster, men man har alligevel fundet, at i saadanne Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle afgik ved Døden, var der en Anledning til at hjælpe den anden, og da Kommunalbestyrelsen selv er Herre over, om det skal være et eller to Aar eller hvor længe, synes jeg, det er en udmærket Bestemmelse.

Hvad angaar Ventetillæget, det Tillæg, der gives, naar man venter med at indgive sin Begæring, til man er 66, 67 eller 68 Aar, gør jeg opmærksom paa, at dette Tillæg er sat ned. Det er i Øjeblikket saaledes, at den, der venter, til han er 66 Aar, faar 10 pCt., den, der venter, til han er 67, faar 20, og den, der venter, til han er 68, faar 30 pCt. mere, men dette foreslaas nu sat ned til 5 pCt.

Nu skal jeg erkende, at teoretisk set er det rigtigt at give dette Tillæg. Det indeholder en Opfordring til Befolkningen til at vente saa længe som muligt med at indgive Begæring om Aldersrente. Men det praktiske Forhold har rundt om i Landet vist, at de, der kan vente, er de bedst stillede, de, der har nogen Formue; alle de andre kommer saa hurtigt, de kan. Derfor har jeg ikke noget imod, at Ventetillæget sættes ned. Jeg ser godt, hvorfor det er sket, det er af økonomiske Grunde, for ikke at bringe Udgifterne for højt op, men jeg har ikke noget imod det. Jeg tror, at i Praksis vil det være en Forbedring af Loven. Det tidligere Forhold gav Anledning til Ulighed mellem de understøttede og til Utilfredshed, de gamle kunde ikke forstaa, hvorfor de, der havde det meget bedre, fordi de havde Kapital, skulde have

større Rente end de, der paa Grund af Sygdom o. s. v. ikke havde været i Stand til at opspare Kapital.

Alt taget i Betragtning maa jeg altsaa erklære mig tilfreds med de foreslaaede Takster. Hertil bidrager naturligvis ikke mindst de nye Fradragsregler, som jeg vil kalde ret humane. Man kan jo altid tænke sig dem højere; men jeg vil kalde dem ret humane under de foreliggende Forhold.

Det fradragsfrie Beløb er betydeligt højere end det nuværende, og Fradragsreglerne er enklere at have med at gøre, samtidig med at der tages særligt Hensyn til Invaliderne. Det er noget ganske nyt, men lige saa selvfølgelig, naar man kommer ind paa at invalideforsikre hele Befolkningen, ogsaa den Del, der er velhavende, at man da ogsaa kommer ind paa en Graduering og kommer ind paa et Fradrag ved højere Indtægter. Den højtærede Minister gjorde udførligt Rede for Fradragsreglerne, og jeg skal derfor ikke komme dybt ind paa dem. Jeg skal nøjes med at understrege følgende:

De nugældende Fradragsregler gaar ud paa, at Ægtepar har et fradragsfrit Beløb paa 200 Kr. i København og i de større Provinsbyer paa over 10 000 Indbyggere, 150 Kr. i de andre Provinsbyer og 100 Kr. paa Landet, og enligt stillede har overalt i Landet et fradragsfrit Beløb paa 100 Kr. Derefter begynder man Fradragene ved af de første 200 Kr. at tage 50 pCt., af de næste 300 Kr. at tage 75 pCt. og derefter 100 pCt. Efter Forslaget bliver 40 pCt. af Grundbeløbet fradragsfrit, for Ægtefæller henholdsvis 425, 365 og 302 Kr. og for enlige Mænd 283, 242 og 202 Kr., og derefter fradrages 60 pCt. af det overskydende Beløb. Det vil alt i alt sige, at det er meget betydeligt lempeligere Regler. Hvis Renten gaar ned under $\frac{1}{12}$, bortfalder den; det gør den ogsaa i Øjeblikket for Aldersrentens Vedkommende. For Invaliderenten er Forholdet det, at den aldrig kan gaa ned under den Trediedel, som Invaliderkontingenten dækker, uanset hvor stor Indtægt vedkommende har.

Desuden trækkes der i § 41, 3die Stykke, Regler op for, hvad man forstaaer ved Indtægt. Det hedder her, at der for Invaliders Vedkommende i alle Tilfælde vil være at se bort fra Indtægt ved personligt Arbejde, for saa vidt angaar et Beløb af indtil 60 pCt. af Grundbeløbet. Det betyder, at man giver Invaliden en vidtgaaende Mulighed for at kunne udnytte sine Arbejdsevner, og det vil kort og godt sige, at han i Virkelig-